

‘Is het wel nuttig wat ik doe?’

Vrijwilligers zijn vragende partij voor een heus humanresourcesbeleid

- ▶ Vrijwilligers willen goed begeleid worden, anders stappen ze op
- ▶ Geleid vrijwilligerswerk is een nieuwe trend
- ▶ Ook kwetsbare groepen moeten aan vrijwilligerswerk kunnen doen

Ilse VAN HALST

„Ik help hier vrijwillig, hoor. Je hebt niets over me te zeggen”, klinkt het wel eens uit de mond van een misnoegde vrijwilliger. Andersom heeft een vrijwilligersverantwoordelijke in een organisatie soms te weinig oog en oor voor vrijwilligers. „Kortom, er zijn spanningsvelden tussen professionele krachten en vrijwilligers”, erkent Eva Hambach, directeur van het Vlaams Steunpunt Vrijwilligerswerk.

„De uitdaging bestaat erin vrijwilligers en professionele krachten zo te laten samenwerken dat het een win-winsituatie is voor beiden”, stelt Stéphanie De Smet van Cera, dat met het Vlaams Steunpunt Vrijwilligerswerk en het blad *Weliswaar* een studiedag over het thema organiseerde.

Volgens Eva Hambach is er nood aan een humanresourcesbeleid voor vrijwilligers, net als

De ‘wandelpeter’ snoeit het groen langs wandelpaden en ‘de kapellekens’ in Mol. © Toerisme Mol

voor werknemers. „Dat is heus geen brug te ver”, benadrukt ze. „Vrijwilligers te woord staan, sturen en begeleiden, is belangrijk. Als ze niet weten wat van hen wordt verwacht, vragen ze zich al gauw af: ‘Wat kom ik hier eigenlijk doen? Heeft het wel

zin?’ En ze stappen op. Bij strubelingen moet er tijdig en aangepast worden gecommuniceerd om te voorkomen dat de dingen uit de hand lopen.”

Die begeleiding is echter niet altijd mogelijk. Lesley Hustinx, sociologe aan de Universiteit

Gent, legt uit: „Organisaties staan onder druk, onder meer door striktere regelgeving en de vraag tot meer expliciete verantwoording aan de subsidiërende overheid. Dat gaat ten koste van qualitytime voor de vrijwilliger.” Ook de opkomst van nieuwe

mengvormen van vrijwilligerswerk vraagt extra inspanning. Hustinx: „Een nieuwe trend is geleid vrijwilligerswerk, waarbij de inzet door derden wordt ingeleid, zoals maatschappelijke stages in het onderwijs of werkneemervrijwilligerswerk.”

Het toegankelijk maken van vrijwilligerswerk voor de meest kwetsbare groepen, zoals mensen in armoede, is een andere uitdaging. „Uit onderzoek blijkt dat organisaties geneigd zijn vrijwil-

„Qualitytime voor vrijwilliger in organisaties staat onder druk”

ligers aan te werven met een hogere scholing, specifieke professionele competenties en bredere maatschappelijke netwerken”, zegt Hustinx.

De trend om kwetsbare groepen te activeren via vrijwilligerswerk creëert nieuwe spanningsvelden met tewerkstelling. „Voor wie van een uitkering leeft, maakt een warme maaltijd tijdens het vrijwilligerswerk een verschil”, verduidelijkt Hustinx. „Tegelijk geven zij door het opnemen van vrijwilligerswerk een duidelijk signaal dat ze zich willen inzetten. Velen hopen trouwens dat dit engagement een opstap wordt naar betaalde arbeid.”

LevensEindekaart tegen euthanasie

Is euthanasie zo vanzelfsprekend geworden dat je het uitdrukkelijk moet laten weten als je het *niet* wil?

Lieve WOUTERS

Dat mensen tijdig nadenken over hoe ze hun levenseinde zien, welke zorgen ze nog wensen in bepaalde gevallen en wel-

ke niet, is zonder meer toe te juichen. Om dat proces te begeleiden, werden al vele jaren geleden wilsverklaringen ontwikkeld. Ze gaan niet alleen over al

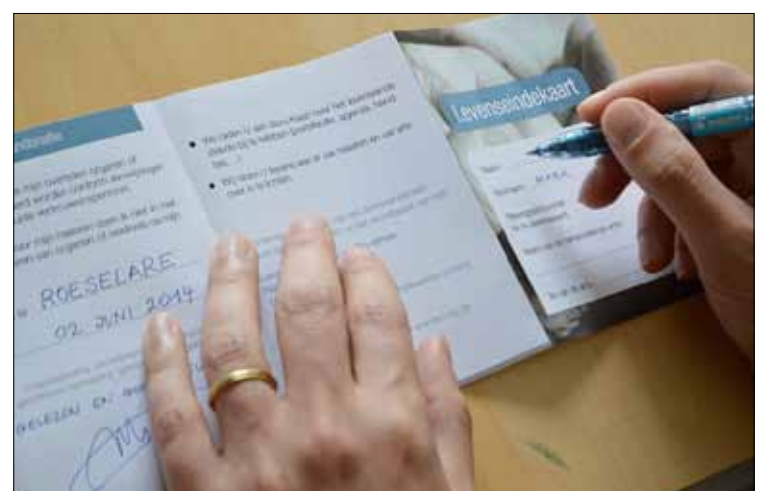
dan niet gewenste medische zorgen, maar ook over euthanasie, orgaan-donatie en begrafenissen.

Het Europees Instituut voor Bio-ethiek (EIB) vond dat in het aanbod een wilsverklaring ontbrak waarin mensen uitdrukkelijk kunnen laten weten dat ze *geen* euthanasie wensen. Het bracht zo’n kaart nu zelf uit.

Niet confessioneel

Het EIB is een privé-initiatief van artsen, juristen en wetenschappers die beducht zijn voor een mogelijke ontsporing van de vooruitgang in de biomedische praktijk. Het instituut is niet partijgebonden en niet confessioneel. De leden nemen de „ideologie van de vooruitgang” op de korrel en willen het grote publiek informeren over ethische vraagstukken die verband houden met die vooruitgang, maar waar gemakshalve vaak aan wordt voorbijgegaan.

Het instituut bestaat uit een wetenschappelijk comité met vertegenwoordigers van diverse binnen- en buitenlandse universiteiten, onder wie twee Belgen, filosoof Herman De Dijn en Johan Menten, de coördinator van de afdeling palliatieve zorgen van het Universiteit Ziekenhuis Leuven.

Benieuwd of een verwijzing naar deze levensEindekaart kan opgenomen worden in de chipkaart van LEIF. © Lieve Wouters

De LevensEindekaart van het EIB bevat een luik over orgaan-donatie, begrafenissen en geestelijke bijstand. Ze laat toe een vertrouwenspersoon te vermelden met het oog op medewerking bij de medische besluitvorming. Voorts vermeldt de kaart dat de ondertekenaar erop vertrouwt dat de artsen „de behandelingen die nodig zijn voor mijn herstel zouden toepassen en zouden afzien van behandelingen die hen buitensporig lijken”, dat ze „zich zouden inspannen om zoveel als mogelijk mijn lijden te lenigen”,

en dat ze „mijn leven zouden respecteren tot en met het natuurlijke levenseinde en ze zich zouden onthouden van elke vorm van euthanasie”. Benieuwd of een verwijzing naar deze wilsverklaring ook opgenomen kan worden in de chipkaart van het LevensEinde Informatie Forum (LEIF) van Wim Distelmans.

De levensEindekaart kunt u aanvragen via het EIB, Waversesteenweg 205, 1050 Brussel, 0477 042 367 of 02 647 42 45, secretariat@leb-eib.org.

Advertentie

Mijn Stannah Starla, de stijl die me bevalt, de teruggevonden vrijheid ...

Documentatie en gratis prijsofferte op
 info@stannah.be 0800 95 950 www.stannah.be

Naam + Voornaam
 Adres
 Postcode Stad
 Tel: E-mail

Stannah bvba, Poverstraat 94, 1731 Relegem **Stannah**